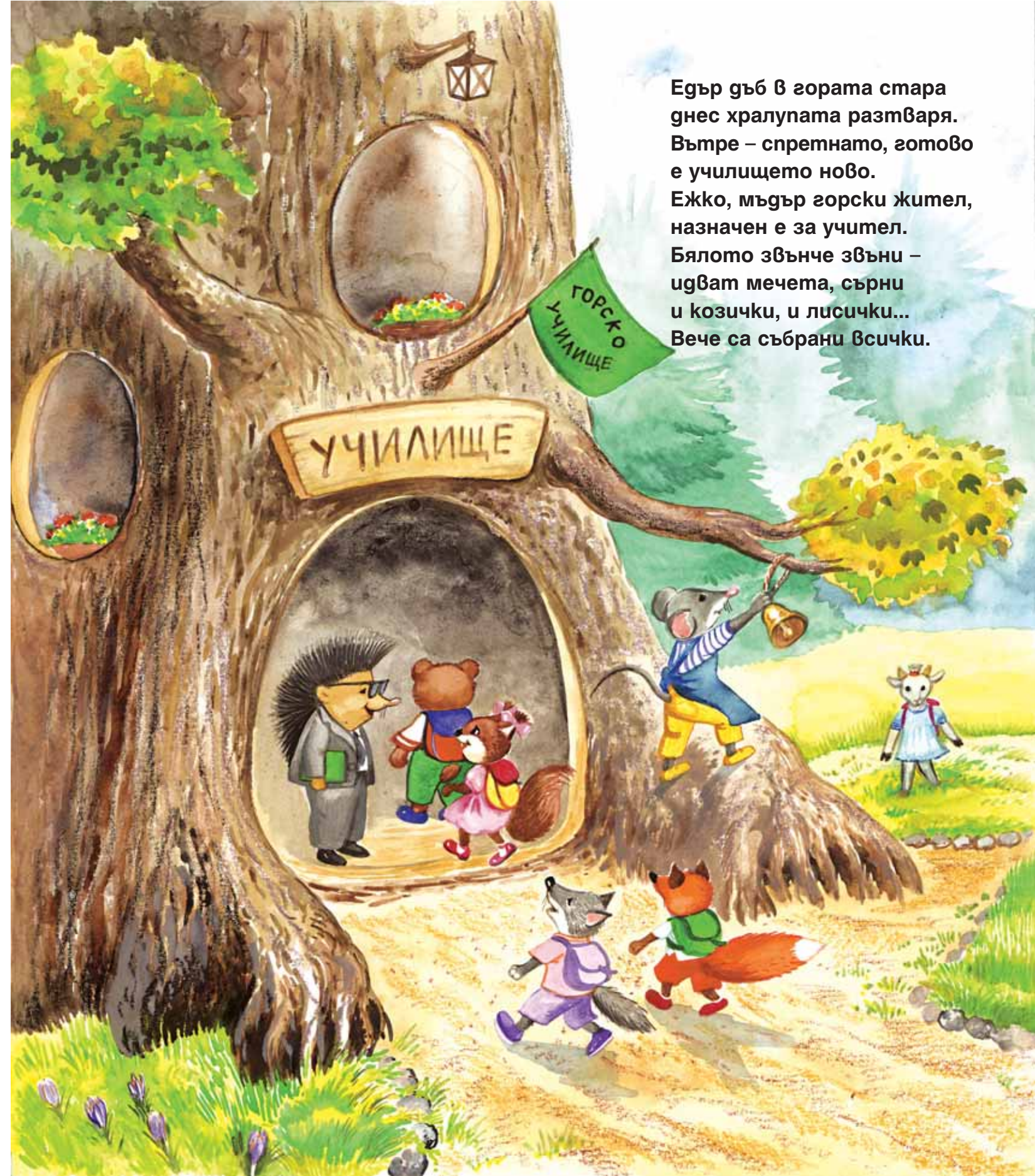

ГОРСКОТО УЧИЛИЩЕ

Атанас Цанков

Едър дъб в гората стара
 днес хралупата разтваря.
 Вътре – спретнато, готово
 е училището ново.
 Ежко, мъдър горски жител,
 назначен е за учител.
 Бялото звънче звъни –
 идват мечета, сърни
 и козички, и лисички...
 Вече са събрани всички.

Ежко влиза в първи клас:

– Някой липсва между вас!

Кой се вмъква там? Охо –

виждам заешко ухо,

мърда смешно опашле.

Зайче си или Мишле?

– Зайче! Малко закъснях.

Тази заран се успах,

после на снега играх...

– Зайко, нямаш извинение –

ще ти пиша „закъснение“!

Над гората пада сняг –

всяко борче е с калпак.

И гъба снегът затрупа.

А във топлата хралупа

всички много са улигани –

те сега са в час по писане.

Пишат главна буква „О“.

– Тя прилича на какво?

– Тя е – казва малко Мече –

с мег намазано геврече!

Зайко със ботушки тропка:

– „О“ – това е снежна топка!

Сняг ще донеса веднага –

и прескача бързо прага.

Скоро се завръща пак

с пълна чанта пухкав сняг.

Под училищната стряха

снежни топки полетяха.

Ежко сваля очилата:

– Полудяха ли децата!

В люта битка са улигани,

а пък сме във час по писане!

Зайко мръдва със ухо:

– Бием се със буква „О“!

– Чуй, момче, за тази смешка

ще ти пиша „забележка“!